

Allar Raja: teeme täie pühendumusega tööd edasi

Riiklik eriolukord sulges riigipiirid, katkestas lennuühendused, lukustas spaad ja spordisaalidki. Vaid Tokyo olümpiamängudeks valmistuval eliidil, teiste seas sõudetippudel avaneb eriloo alusel võimalus sisetingimustes harjutada. Selliseid oaase on kaks: Audentese spordikool ning Pärnu Kalevi sõudebaas.

Samas on vaheldus ja väljas liikumine sõudeässade jaoks oluline – kes jookseb, sõidab ratast või libiseb kena kevadilmaga hoopis sõudeveele. Näiteks naudib Rio olümpiapronks Allar Raja täiel rinnal rattasõitu. Pärnu Postimees tabas sõudeässa teisipäeval Reiu-Raeküla terviseraja parklast, kust koos venna Aigari ning endise rattaässa Janno Aksiniga kahetunnisele tiirule suunduti. Juttu tuli rahva liikumislembusest, aga ka sõudeeliidi igapäevatoimetustest.

Sõudeäss Allar Raja naudib täiel rinnal rattasõitu (Urmas Luik/Pärnu Postimees)

Mis toob sind siia metsa täna, kui oled üks neist vähestest privilegeeritud olümpiasportlastest, kes võivad sisetingimustes harjutada, aga teps mitte sa seda ei tee, vaid tuled siia Reiu-Raeküla metsa ja paned nüüd kuhu?

Panen siit asimuudi peale: tund aega ühele poole ja tunnike teisele poole. Põhimõtteliselt on nii, et kaks korda päevas toas ei taha trenni teha. Hommikul mõne mehega kogunesime sõudeklubis, tegime põhitreeningu ära ja õhtul on paar tundi taastavat rattasõitu – kes jookseb, kes võtab ehk paadi... iseenesest on ju mõnus ja tore on näha looduses veel rohkem inimesi kui tavaliselt.

Meie oleme siin Pärnu Postimehe tiimiga väljas, et uurida mida rahvas teeb – kas inimesi on ka rohkem väljas? Kuidas sulle tundub, olles siin autoparklas ja radadel juba sõitnuna, on midagi selles eriolukorras muutunud ka?

Juba kaugelt nägin, et parkla on autosid täis... signaal on konkreetne: inimesed sõidavad mugavalt linna äärde ja siis tossud jalga, dressid selga ning lähevad õue. Seda on märgata nii oma kodukohas natuke linnast väljas, kui ka igal pool mujal n.ö perimeetril, kus tegevust on rohkem. Sotsiaalmeedia peegeldab sedasama, et inimesed kolivad rappa... heas mõttes.

Olümpiasportlaste elu on pööratud nüüd ikka täiesti pea peale olukorras, kus rahvusvaheline sõudeliit on teavitanud, et olümpiamängude kvalifikatsiooniregatt Luzernis Šveitsis jäetakse ära, aga nuputatakse mingisuguse süsteemi üle, et kuidas ikkagi paadid ja koosseisud Tokyosse lähetada. Kui need mängud toimuvad... Millised mõtted sind kõige juures valdavad?

Esimese hooga natuke hakkab vedru maha käima, kui näed, et kuskil ei saa end hetkel realiseerida. Meeskond on hästi töötanud: on uus hingamine, aga pole võimalust stardijoonele astuda. Tegelikult treenerid annavad ka signaali ja kogu juhtkond, et täie pühendumisega teeme olümpia suunal tööd. See on meie osa ära teha ja loodetavasti siis otsused soosivad meid ja me vähemalt saame võimaluse koha eest võistelda. Ma ei tea, kas *wild card* antakse või mitte, aga me selle peale ei looda. Eks see tekitab kahetisi tundeid ja on ka põnev, et mis edasi saab ja milliseid otsuseid tehakse. Võib-olla pole päris kohale jõudnud, kui suur küsimärk on Eesti sõudekoondise kohal antud mängu silmas pidades. Aga paanikat ilmaasjata..., kokkuvõttes üldse ei maksa paanikat teha. Iga asi on arusaadav.

Kuidas sõudekoondislased üksteist motiveerivad oludes, kus kokkupuudet hoitakse minimaalsena: tehakse individuaalseid treeninguid, aga sõudmine ja sport üldse on suur tiimitöö. Kuidas te nendes oludes hakkama saate?

Eks ikka oma jutuvestlustes jagame olukorraga seotud naljakaid meeme ja teineteist kergelt tõgame. Aga treeningplaani mõttes on sisemine konkurents nii nagu ikka – kes kuidas mingi masina peal surub, kes mingit mahtu millise treeningvahendiga teeb. Pigem on atmosfäär positiivne ja rõõmus. Liigset stressi ei ole ja ma arvan, et selle põhjuseks on see, et kogu meeskond on üsna hästi kokku töötanud ja tuntakse teineteist, ja heas mõttes me teame oma olukorda ja kellelgi ei olegi siin põhjust patja nutta (naerab, V.M.). Tegutseme oma parima äranägemise järgi. Kohalikud staarid Aigar Raja ja Janno Aksin teevad mulle nüüd tempot. Katsun sabas püsida.

Videointervjuud saab vaadata [siit](#) (Allar Rajaga alates kuuendast minutist)

Reportaaži valmimisele aitasid kaasa: Urmas Luik ja Meelis Kalme Pärnu Postimehest